

Tahdon elää rohkeasti!

Sataman Illan opetus 10.11. Arto Malmberg

Johdanto

Äitini antoi esimerkin sitoutumisesta avioliittoon. Vanhempieni liitto olisi voinut olla mielestäni paljonkin parempi. Kuitenkin äitini aviouskollisuus on painunut lähtemättömästi mieleeni, uskollisuus avioliitossa silloinkin, kun siinä koetaan vaikeita aikoja.

Omassa avioliitossani on ollut aikoja, jolloin olen epätoivoissani ajatellut olevani ansassa elämäni loppuun asti ”tuon kamalan vaimon” kanssa. Ne on ollut aikoja, jolloin mieleen on pyrkinyt ajatus ”anna periksi”. Noina vaikeina aikoina on kantanut päätös elää avioliitossa elämän loppuun asti. Koska ero ei ole ollut vaihtoehto, on ollut pakko etsiä apua ja kohdata omat ja toisen kivut.

Juuri nuo vaikeat tilanteet ja tuo ”kamala vaimo”, rakas vaimoni Virpi, ovat ajaneet minut kohtaamaan juuri ne elämäni kipeät asiat, joista Herra on halunnut minut eheyttää ja parantaa. Tämä on ollut yksi suurimmista avioliittoon sitoutumisen siunauksista elämässäni.

Opetuksessani

Tarkastellaan Raamatun esimerkkejä sitoutumisesta ja mitä me voimme oppia niistä.

Tarkastellaan sitä, miten Kristus on sitoutunut Isänsä tahtoon ja myös meihin ihmisiin.

Miten kristityn tulisi sitoutua ja mikä on kestävän sitoutumisen perusta.

Jäsennys:

1. Raamatun esimerkkejä sitoutumisesta
2. Jeesuksen sitoutuminen
3. Meidän sitoutuminen

1. Esimerkkejä sitoutumisesta

1. Ruut

Noomi sanoi Ruutille: ”Katso, kälysi palaa takaisin oman kansansa ja jumalansa luo! Palaa sinäkin kälysi kanssa. Mutta Ruut vastasi: ”Älä vaadi minua jättämään sinua ja lähtemään pois luotasi, sillä minne sinä menet, sinne minäkin menen, ja missä sinä yövyt, siellä yövyn minäkin. Sinun kansasi on minun kansani ja sinun Jumalasi on minun Jumalani. Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon kuolla ja tulla haudatuksi sinne. Herra rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos muu kuin kuolema erottaa meidät.” Kun Noomi näki, että Ruut oli lujasti päättänyt seurata häntä, hän lakkasi puhumasta tälle asiasta.

Ruutin kirja 1:15-18

Noomin ja Ruutin tilanne oli siis se, että Ruut oli kotimaassaan Mooabissa ja hänen anoppinsa Noomi oli vieraalla maalla, poissa Israelista. Noomin oma mies ja molemmat pojat olivat kuolleet. Poikien molemmat vaimot Ruut ja Orpa olivat siis leskiä. Noomi oli nyt palaamassa kotikonnuilleen ja hän kehoitti voimakkaasti miniöitään jättämään hänet ja avioitumaan uudestaan Mooabissa. Hänen seurassaan tulevaisuus ei näyttäisi kovinkaan ruusuiselta. Ruutin sanoista näkee hänen voimakkaan sitoutumisensa, ei ainoastaan Noomiin vaan myös Noomin Jumalaan, Israelin Jumalaan. Hän oli päättänyt vakaasti sitoutua anoppiinsa ja kulkea tämän rinnalla kuolemaan asti. Ihailtavaa sitoutumista toiseen ihmiseen. Ruutilla oli vielä monia muureja ylitettävänään:

Kulttuurinen muuri, kielellinen muuri, maantieteellinen muuri, toimeentulon epävarmuus.

Miten sitoutuneita ihmissuhteita meillä on tänä päivänä? Olemmeko valmiita ylittämään lähimmäisemme kanssa niitä esteitä ja vastoinkäymisiä mitä elämä tuo tullessaan? Olenko valmis ja halukas kantamaan toisen taakkaa, kun hän on pulassa. Olenko valmis antautumaan epävakauteen toisen tähden? Olenko sitoutunut puolisooni ja perheeseeni, olenko sitoutunut voittamaan avioliiton vaikeudet yhdessä?

Meillä on avioliitossa se periaate, että avioerosta ei edes puhuta mahdollisuutena. Joskus olen vihapäissäni maininnut sen loukatakseni Virpiä, mutta saman tien tajunnut, että tämä on asia, jolla ei pidä leikitellä vähääkään.

2. Pietari

' Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Kun olit nuorempi, sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit. *Mutta kun vanhenet, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.*" Näin sanoessaan hän ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Tämän jälkeen Jeesus sanoi hänelle: "Seuraa minua." '

Johannes 21:18-19

Nämä sanat Jeesus sanoi Pietarille joitakin päiviä sen jälkeen, kun hän oli kieltänyt Jeesuksen. Sanoisin että Pietarin kristillinen itsetunto oli nollilla. Ei ollut mitään meriittejä omasta hengellisyydestä. Tulkitsen että Pietari oli luonteeltaan helposti syytyvä ja tarttui uusiin haasteisiin rohkeasti, mutta hän ei aina ollut niin kovinkaan päämäärätietoinen. Pietarin elämässä voi nähdä mahtavan kasvutarinan, kuinka ailahtelevasta Kristuksen kieltäjästä kasvaa itsensä marttyyriuteen asti uhraava Kristuksen seuraaja. Pietarin sitoutuminen Kristukseen merkitsi sitä, että hän joutui itselleen epämieluisiin tilanteisiin. Perimätiedon mukaan Pietari ristiinnaulittiin pää alaspäin noin 60-luvun tietämissä, keisari Neron vainoissa. Muutos oli mahdollista Pietarin elämässä, muutos on mahdollinen meidänkin elämässämme, jos sitoudumme Kristukseen. Lähtiessään seuraamaan Jeesusta, Pietari ei ollut lainkaan kypsä Kristuksen opetuslapsi, mutta paljon ehti tapahtua matkalla.

En malttanut olla ottamatta mukaan Paavalia yhdeksi esimerkiksi.

3. Paavali

Paavali hieman avaa korinttilaisille, millaista hänen elämänsä oli tuohon asti ollut:

”Olen nähnyt enemmän vaivaa ja ollut useammin vankeudessa kuin he. Minua on piesty ylen määrin, monta kertaa olen ollut kuolemanvaarassa. Juutalaisilta olen viidesti saanut yhtä vaille neljäkymmentä raipaniskua. Kolmesti minua on ruuskittu, kerran minua on kivitetty, kolme kertaa olen joutunut haaksirikkoon, vuorokauden olen ajelehtinut meressä. Olen usein ollut matkoilla, ollut vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa rosvojen takia, vaaroissa heimolaisten puolelta, vaaroissa pakanoiden puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä ja vaaroissa vaeleveljien parissa. Olen ollut työssä ja vaivassa, valvonut paljon, kärsinyt nälkää ja janoa, paastonnut usein ja kärsinyt kylmää ja alastomuutta. Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi? Jos täytyy kerskata, kerskaan heikkoudestani. ”

2. kirje korinttilaisille 11:23-27

Paavali ei ollut aina suosittu aikalaistensa keskuudessa. Evankeliumin työ oli haastavaa ja se vei hänet moniin koetuksiin. Pohtiessani tämän päivän kristillisyyttämme, välillä se eroaa aika paljon siitä, mitkä olivat Paavalin kokemukset. Tänä päivänä Jumalan tuntemista ja seuraamista markkinoidaan helposti hyvillä fiiliksillä. Tai sillä kuinka elämä muuttuu hyväksi ja Herra siunaa. Jumalan hyvä kyllä tulee elämäämme, mutta mitä ymmärrämme Jumalan hyvällä? Onko se hyvä toimeentulo, terveys, menestys? Voi se olla joskus sitäkin, mutta Jumalan hyvä ei ole sama kuin me sen helposti ymmärrämme. Sitoudunko Häneen silloinkin, kun kaikki ei mene inhimillisesti katsoen putkeen, tulee vastustusta ja pilkkaa uskon tähden, menetän hyväpalkkaisen työn, kun seuraan

Häntä...? Jumalan seuraaminen voi tarkoittaa antautumista vaaraan ja epävakauteen esim. lähetystyössä.

2. Jeesuksen sitoutuminen

Millä tavoin Jeesus oli sitoutunut?

1. Jeesus oli sitoutunut Isän tahtoon.

'Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli. Hänellä oli Jumalan muoto, mutta hän ei katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon. Hän tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olemukseltaan sellaiseksi kuin ihminen. Hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, aina ristinkuolemaan asti. Sen tähden Jumala onkin korottanut hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että jokaisen polven on notkistuttava Jeesuksen nimeen, niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. '

Kirje filippiläisille 2:5-11

Jeesuksella oli se mieli, että hän tyhjensi itsensä jumalallisuudestaan, korkea-arvoisuudestaan. Hän ei vaatinut itselleen sitä kunnioitusta, joka Luojalle ja Jumalalle kuuluu. Päin vastoin hänen yhteiskunnallinen asemansaakaan rakentajan poikana tai rakentajana ei ollut erityisen korkea. Hän koki arkisen ihmisen elämän sen kaikkine haasteineen. Työn raskauden, päivän helteen, janon ja nälän. Yön viileyden ja kylmyyden. Mitä on ottaa vastuuta perheestä, elättää sitä. Olihan hän vanhin lapsista ja piti vähintäänkin huolta äidistään, joka oli jäänyt leskeksi. Hän, Jumalan Poika jätti taivaan loiston, yltäkylläisyyden, palvonnan, autuuden olotilan. Tuli ihmiseksi ja eli ihmisen elämän.

Miksi Jumala teki näin? Siksi koska Hän rakasti niin paljon meitä ihmisiä. Hän oli ja on voimakkaasti sitoutunut rakastamiinsa ihmisiin. Hän ei jättänyt meitä oman onnemme nojaan, tuhoutumaan ja jäämään saatanan tuhottaviksi.

Tällainen on Jumalan mielenlaatu, asenne ja rakkaus meitä ihmisiä kohtaan. Hän on voimakkaasti sitoutunut meihin, Hän todella rakastaa meitä.

2. Sitoutuminen tuskan kohdatessa

” Hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa. Hän alkoi murehtia ja joutui tuskan valtaan, ja hän sanoi opetuslapsille: ”Minun sieluni on syvästi murheellinen, aina kuolemaan asti. Jääkää tähän ja valvokaa minun kanssani.” Sitten hän meni vähän kauemmaksi, heittäytyi kasvoilleen ja rukoili sanoen: ”Isäni, jos mahdollista, niin menköön tämä malja minun ohitseni. Ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon vaan niin kuin sinä!”

Matteus 26:37-39

Jeesukselle sitoutuminen Isän tahtoon ei merkinnyt helppoa tietä. Hän koki ne tunteet, mitä kuka tahansa ihminen kokisi tuossa tilanteessa. Markuksen evankeliumi vielä laajentaa näkökulmaa, kun hän kertoo, kuinka Jeesus alkoi tuntea kauhua ja tuskaa. Eli Hän koki kauhua, tuskaa, syvää murhetta. Hän on käynyt läpi nuo tunteet, Hän tietää mitä on kauhu ja mitä on tuska, mitä on syvä murhe. Tuonakin hetkenä, joka inhimillisesti katsottuna näytti ja tuntui siltä, että se on kaiken loppu, Hän alistui, sitoutui Jumalan tahtoon.

Tuo tilanne ei varmastikaan ollut Hänelle helppo, koska Hän pyysi ettei Hänen tarvitsisi käydä läpi noita vaiheita. Hän, Jumalan Poika alentui meidän ihmisten pilkan ja häväistyksen kohteeksi ja lopulta väkivaltaisen ja raaan kuoleman uhriksi. Miksi kaikki tämä? Että me voisimme saada lahjaksi ikuisen elämän. Saisimme takaisin yhteyden Taivaallisen Isämme kanssa. Hän alentui synniksi meidän tähtemme.

3. Jeesus on sitoutunut pelastamaan ihmisen.

' Jokainen, jonka Isä antaa minulle, tulee minun luokseni, ja sitä, joka tulee minun luokseni, minä en ikinä heitä ulos. Minä en ole tullut taivaasta toteuttamaan omaa tahtoani vaan lähettäjäni tahdon. Lähettäjäni tahto on, etten kadota yhtäkään

niistä, jotka hän on minulle antanut, vaan herätän heidät viimeisenä päivänä. Minun Isäni tahto on, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä. Ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.” ’

Johannes 6:37-40

Jeesus puhui näitä sanoja Kapernaumin synagogassa juutalaisille, jotka kärkevivät Häneltä leipää sen jälkeen, kun Hän oli tehnyt viiden leivän ja kahden kalan ihmeen edellisenä päivänä. Näiden juutalaisten oli vaikea näkemästään ihmeestä huolimatta nähdä Jeesuksen jumaluutta. He vain ihmettelivät, että meidän tunnemme Hänen vanhempansa, kuinka Hän siis voisi olla taivaasta. Näille ihmisille Jeesus vakuutti, että jos joku tulee Hänen luoksensa, niin Hän ei ikinä heitä ulos. Hän oli puolestaan sitoutunut siihen, että ottaa ihmiset vastaan eikä heitä luotaan, vaikka he eivät itse olleet siihen vielä valmiita. Kaikki oli jo Jeesuksen puolelta valmista.

Niin on tänäkin päivänä meidän kohdallamme. Vaikka me emme aina ymmärrä Hänen uskollisuuttaan ja sitoutumistaan meihin, hän vakuuttaa jo silloin uskollisuuttaan, ennen kuin me olemme vielä vähäisessäkin määrin täyttäneet mittaa. Hänen uskollisuutensa ja sitoutumisensa ei ole kiinni meidän onnistumisestamme. Jotta pääsemme osalliseksi hänen uskollisuudestaan, on meidän laitettava turvamme Häneen.

’Mutta Siion sanoo: ” Herra on minut hylännyt, Herra on minut unohtanut.” Unohtaako nainen rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka hän unohtaisikin, minä en sinua unohda. Katso, kämmeniini olen sinut piirtänyt; sinun muurisi ovat aina minun edessäni. ’

Jesaja 49:14-16

Kohta puhuu Jerusalemissa lapsineen, mutta tämä kertoo Jumalan mielenlaadusta ja hänen uskollisuudestaan meitä kohtaan. Herra käyttää tässä voimakasta kielikuvaa siitä, kuinka imettävä äitikään ei takuulla hylkää lastaan ja vaikka tekisikin niin, niin Jumala ei tee niin. Toinen kuva on se, että nimeämme on kirjoitettu Hänen kätensä ihoon. Aina kun hän katsoo käsiinsä, Hän muistaa meidät. Kuinka usein sinä vilkuilet käsiäsi päivän mittaan. Tämä on sanoma myös

sinulle, joka olet kokenut elämässäsi hylkäämisen, kenties hyvin voimakkaan ja syvälle käyvän. Tiedä se, että Jumala ei hylkää.

3. Kristityn sitoutuminen

1. Seurakunta- Kristuksen ruumis

Jumala on alistanut kaiken hänen jalkojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. '

Kirje efesolaisille 1:23

Seurakunta on Kristuksen ruumis. Jeesus on seurakunnan pää ja johtaja. Jokainen seurakunnan jäsen on osa Kristus ruumista. Paikallinen seurakunta, jossa halutaan palvella Kristusta, onpa se nyt sitten minkälainen tai loinen hyvänsä, tarjoaa hyvin selkeän ja konkreettisen mahdollisuuden sitoutua toisiin uskoviin ja myös Kristukseen.

Voi olla vaikea nähdä seurakunta Kristuksen ruumiina, koska siellä on muita vajavaisia ihmisiä meidän itsemme lisäksi. Olisi niin kiva nähdä seurakunta kasvaneiden kristittyjen yhteisönä, jossa ei ole keskeneräisyyttä ja raadollisuutta.

Jos seurakunta on terve, siinä on paljon keskeneräisyyttä, koska terveeseen seurakuntaan liittyy koko ajan uskossaan nuoria ja heikkoja. Kasvamistamme uskossa mitataan esimerkiksi sillä, miten suhtaudumme vaikeisiin ja hankaliin ihmisiin.

Jumalan tahto on kasvattaa meitä Kristuksen tuntemisessa niin, että elämämme pyhittyy. Että tapamme kohdata lähimmäisiämme muuttuu rakastavammaksi, totuudellisemmaksi ja kunnioittavammaksi.

Seurakuntaa ja toisia uskovia on helppo arvostella, kun olisi enemmän tätä, vähemmän tuota, tuon voisi jättää kokonaan. Seurakuntaa ei tule arvostella, mutta arvioida sitä tulee ja toimia sen parhaaksi. Arvostelulla ja arvioinnilla on se ero, että arvostelu hajottaa ja arviointi rakentaa.

Sitoudutaan rakentamaan seurakuntaa, sitoutumalla kestäviin ihmissuhteisiin ja sitoutumalla palvelemaan seurakuntaa niillä kyvyillä, voimavaroilla ja lahjoilla mitä itse kullakin on.

2. Paavalin sitoutuminen seurakuntaan

Kaiken muun lisäksi on ollut jokapäiväistä tungosta luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi? Jos täytyy kerskata, kerskaan heikkoudestani. '

2. kirje korinttilaisille 11:28-30

Luin äsken Paavalin "CV":n, jonka lopuksi hän kertoo, kuinka syvästi hän on sitoutunut seurakuntaan. Se on jotain paljon enemmän kuin virkarakkautta, se on palavaa halua elää seurakuntalaisten elämän sykkeessä. Hän eli sitoutuneena ihmisten kasvuun ja elämän haasteisiin. Hänellä oli rakkautta langenneita kohtaan.

Onko meillä rakkautta langenneita kohtaan? Olemmeko sitoutuneet toisiimme vain hyviä päiviä varten. Jos veljeni tai siskoni lankeaa, olenko sitoutunut siihen, että menen hänen luokseen ja teen voitavani, että hän voi nousta jälleen. Nuhtelen kun on sen aika ja julistan synnin päästön katuvalle. Se ei ole likikään aina helppoa, mutta sellaiseen sitoutumiseen Jumala meitä kutsuu.

3. Sitoutumisen perusta

'Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: Yksi on kuollut kaikkien puolesta, siispä kaikki ovat kuolleet. Hän on kuollut kaikkien puolesta, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen vaan hänelle, joka on heidän tähtensä kuollut ja noussut ylös. '

2. kirje korinttilaisille 5:14-15

Sitoutumisen perusta on sitoutuminen, rakkaus Kristukseen. Mitä on sitoutuminen Kristukseen?

Jotta ylipäätään haluamme sitoutua Häneen, on meille tultava ymmärrys siitä, mitä hän on puolestamme tehnyt, kuinka Hän antoi henkensä puolestamme ja uhrasi itsensä rakkaudesta meihin. Myöskin ymmärrys siitä, kuinka hän on sitoutunut pitämään meistä huolta, aina taivaaseen asti. Tuo ymmärrys tulee meille Raamatusta, kun Pyhä Henki sen meille kirkastaa. Siinä välikappaleina toimii opetus, uskovien yhteys, yhteinen ja yksityinen rukous.

Kun Jeesuksen sovitustyön merkitys ja rakkaus valtaa sydämemme ja tietoisuutemme, antaa se hyvän pohjan päätökselle seurata Häntä, antautua Hänen auktoriteettinsa alaisuuteen. Kuuliaisuuteen Hänen sanalleen, raamatun ohjeille.

Kun olemme sitoutuneet ensisijaisesti Kristukseen, antaa se kestävän pohjan sitoutua seurakuntaan, toisiin uskoviin. Toisiin uskoviin ja seurakuntaan sitoutuminen puolestaan tarjoaa monta konkreettista tapaa palvella ja auttaa lähimmäisiämme.

Yhteenvetona

Ruutin elämä tarjoaa meille esimerkin lujasta sitoutumisesta Noomiin, hänen hyväkseen, vastaan tulleista monista haasteista huolimatta.

Pietarin elämästä näemme kasvutarinan, kuinka kieltäjästä tulee uskollinen Kristuksen seuraaja, kun hän sitoutuu mestariinsa.

Paavalin esimerkki rohkaisee jatkamaan uskollisesti ja sitoutuneesti Jeesuksen seuraajana, vaikka vastoinkäymiset olivat ilmeiset.

Jeesus esimerkillään, uskollisuudellaan ja rakkaudellaan kutsuu meitä seuraajikseen. Hän kutsuu sitoutumaan Häneen, Hänen ruumiiseensa, toisiin uskoviin ja seurakuntaan.